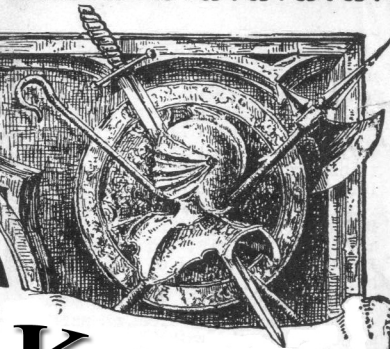
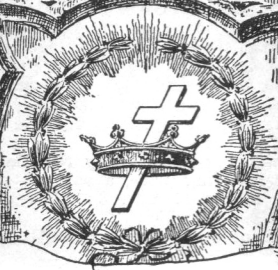
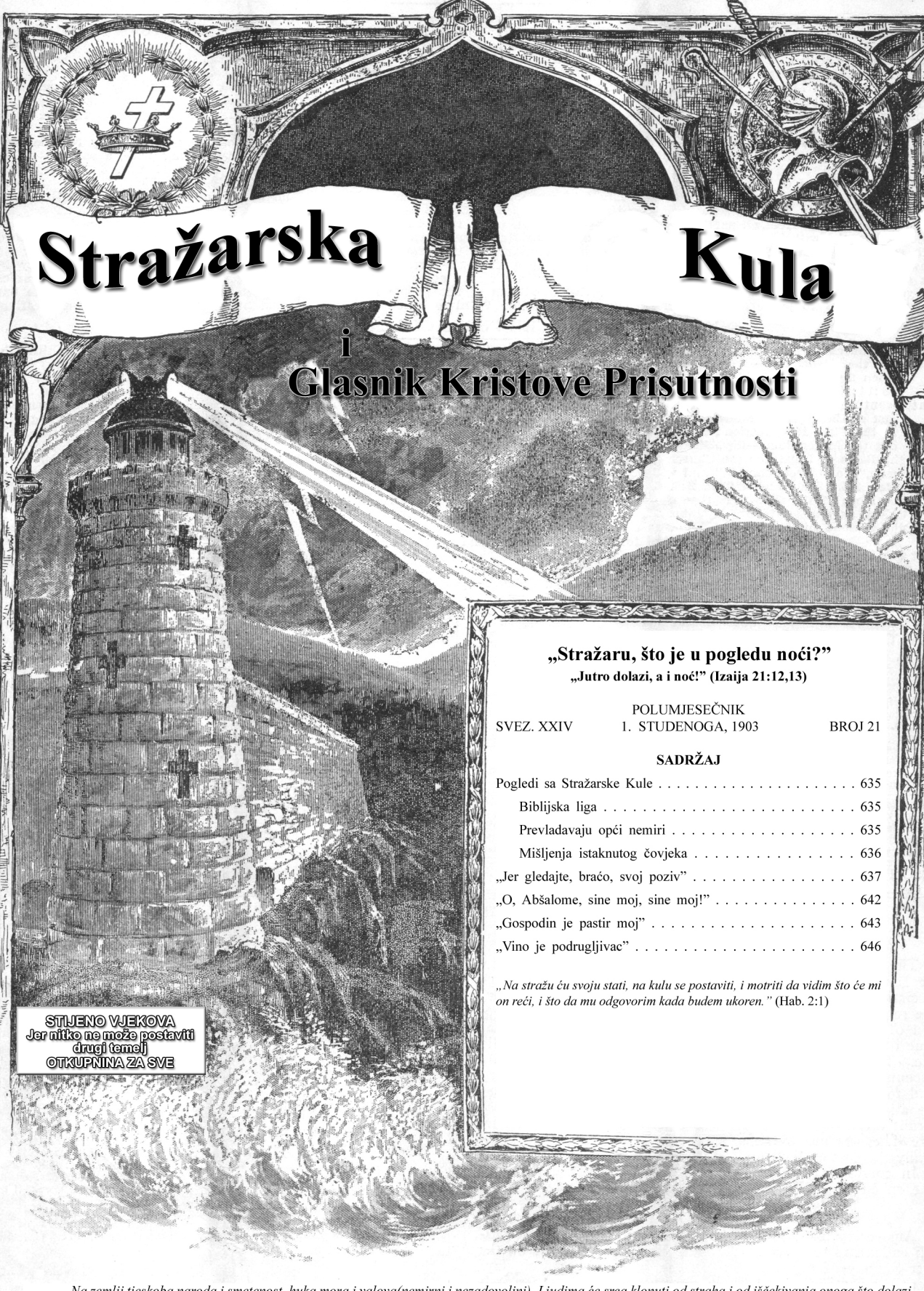
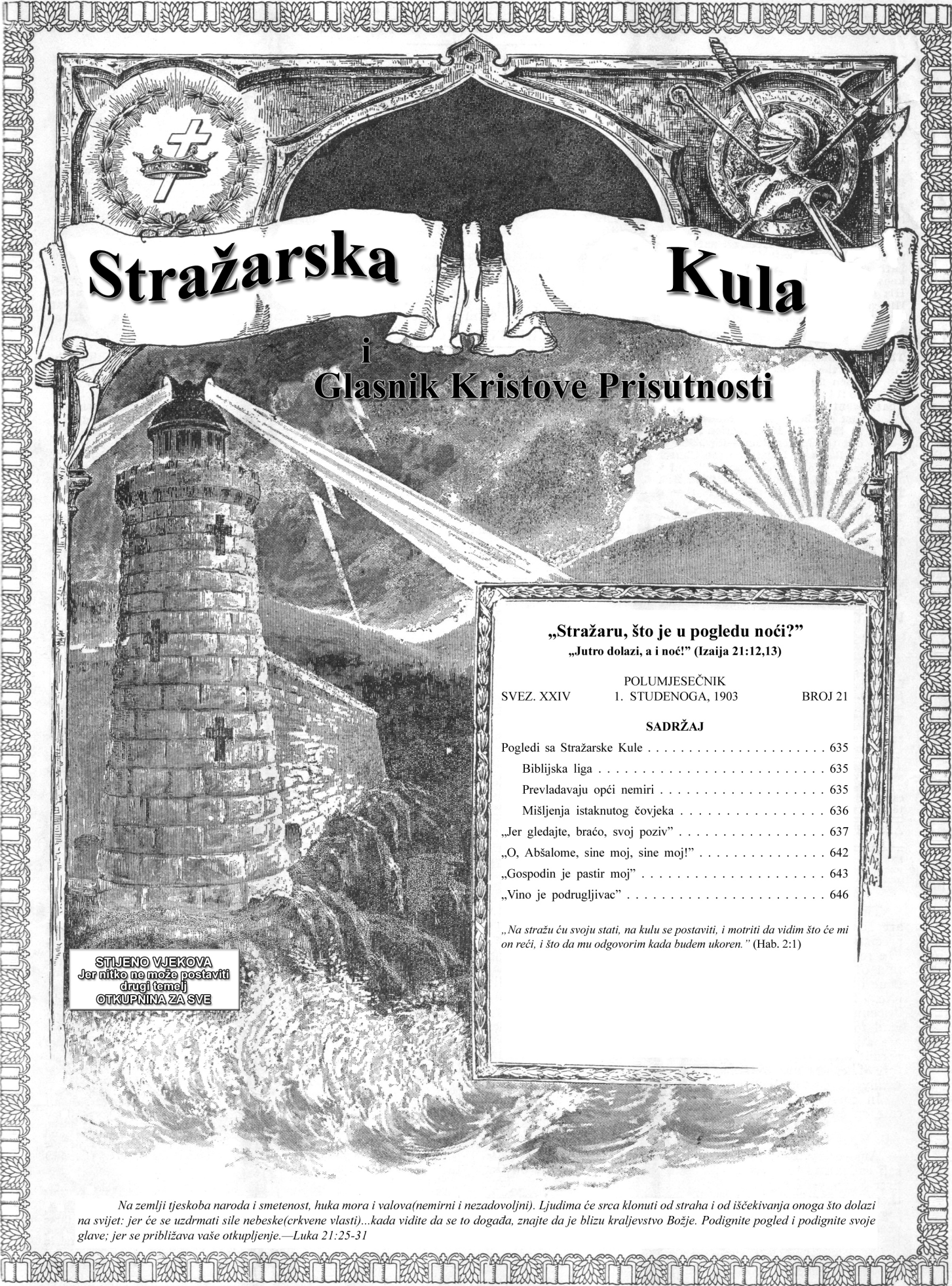

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXIV 1. STUDENOGA, 1903 BROJ 21

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske Kule	635
Biblijska liga	635
Prevladavaju opći nemiri	635
Mišljenja istaknutog čovjeka	636
„Jer gledajte, braćo, svoj poziv”	637
„O, Abšalome, sine moj, sine moj!”	642
„Gospodin je pastir moj”	643
„Vino je podrugljivac”	646

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrснуće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

BIBLIJSKA LIGA

„Biblijska liga” organizirana je u Metodističkoj episkopalnoj crkvi, s izričitom svrhom suzbijanja destruktivne više kritike. Njezin je predsjednik biskup Mallalieu, a promotori se nadaju uspostaviti ogranke u svakoj metodističkoj konferenciji u zemlji. – *Izvor.*

Drago nam je vidjeti da se situacija barem djelomično prepoznaje. Mnogo je opasnija nego što bi mnogi mogli vjerovati. Nijedna riječ ne može slikovitije opisati rezultate od samih riječi Svetog pisma, naime: „Tisuću će pasti s tvoje strane” (Psalam 91:7). Da tisuću padne na jednoga koji će ostati stajati označava veliko „otpadanje” od vjere. Pitanje našeg Gospodina ovdje je i te kako prikladno: „Kad Sin Čovječji dođe [pri svom drugom dolasku], hoće li naći vjeru na zemlji?”

Razdvajanje ili podjela po ovom pitanju može rezultirati povoljno samo u pogledu okupljanja Gospodinovih „dragulja”. Oni koji će se iskreno i razumno držati Biblije, proučavat će je pažljivije nego ikad prije. Njihove čežnje neće biti zadovoljene tumačenjima i vjerovanjima iz mračnog doba, vođenog praznovjermom i duhom progonstva. Ništa manje od „vjere jednom predane svetima”, koja sada raduje naša srca svojom dužinom, širinom, visinom i dubinom božanske ljubavi i providnosti, neće ih moći zadovoljiti. Međutim, to će u cjelini biti samo „malo stado”. Bit ćemo sretni pozdraviti biskupa Mallalieua među njima, ali ne zaboravljamo riječi Apostola, da sada nije izabrano mnogo bogatih, velikih ili plemenitih, već uglavnom siromašni i neplemeniti, ali bogati vjerom, da budu nasljednici Kraljevstva.

Da je gore spomenuta bitka već započela, pokazuje sljedeći novinski izvještaj: – CHICAGO, 10. rujna. „The Outlook, službena publikacija metodističke denominacije, izvela je senzacionalan napad na metodistička sveučilišta. Iznosi se optužba da dr. Milton S. Terry, profesor teologije na Garrett Biblical Institute, i dr. Hinckley G. Mitchell, sa Škole teologije Sveučilišta u Bostonu, naučavaju doktrine Thomasa Painea. Metodistima se savjetuje da ne šalju svoje sinove i kćeri u škole 'gdje se takvim učiteljima dopušta ostanak na fakultetu'.”

PREVLADAVAJU OPĆI NEMIRI

„Objavite ovo među narodima: Pripremite se za rat! Podignite junake! Neka pristupe, neka uzlaze svi ratnici! Prekujte raonike svoje u mačeve i srpove svoje u koplja! Neka slabi kaže: 'Junak sam!'" – Joel 3:9, 10.

Cijeli svijet postaje nemiran – pripremajući se za ispunjenje gornjeg proročanstva, od kojeg citiramo samo uvod. Narodi Makedonije i Bugarske nestrpjivi su zbog turske vladavine, potiču pobunu i navlače na

sebe brutalnu osvetu svojih vladara – jedinu vrstu odmazde i suzbijanja poznatu Osmanlijama.

Francuska je još uvijek u sukobu s tajnim redovima Rimokatoličke crkve, u pokušaju da oslobodi nadolazeće generacije od tereta praznovjerja, za koje shvaća da se godinama suprotstavljalo Republici iskričljavanjem povijesnih činjenica. Ukratko, francuska vlada nastoji pretvoriti vjerske škole, koje su izgradili ljudi, u besplatne javne škole, slične onima u Sjedinjenim Državama. Odbijaju prihvatiti da te škole vode redovnice i svećenici u odorama te da se zlatni sati djetinjstva posvećuju isključivo proučavanju rimokatoličkog katekizma. Ni u kojem smislu to nije pokret za ograničavanje slobode rimokatoličke savjesti da vjeruje i naučava kako želi izvan javnih škola. Ovaj sukob toliko zaokuplja Francuze da su ostala pitanja postala tek sekundarna. Klerikalna bi stranka čak podržala i rat u nadi da će time oživjeti monarhiju.

U Engleskoj je vrlo slično pitanje pred javnošću. Parlament je nedavno stavio kontrolu nad obrazovanjem u javnim školama u ruke Crkve (episkopalne), a druge se denominacije s pravom pribijavaju posljedica.

U Austro-Ugarskoj je stranaštvo na visokoj razini. Obje nacije žele ostvariti kontrolirajući utjecaj, ali obje shvaćaju da bi ih podjela strašno oslabila. Održavaju uniju punu mržnje i gorčine, koja nagovještava otvoreni rat čim se za to ukaže pogodan trenutak.

Rusija, prema londonskom Timesu, skriva od javnosti svoje strašne unutarnje nemire, koji bi je na kraju mogli prisiliti na rat kako bi se suprotstavila nemirnom duhu i dala mu nekakvo zaposlenje. Članak djelomično kaže: – „Ubojiti napad seljaka na princa Urusova na njegovu imanju, u pokrajini Černigov, ima svoju paralelu u sličnom zločinu počinjenom nad princom Gagarinom, njegovom suprugom i njihovim gostom, princom Ščerbatovim, u pokrajini Rjazan, stotinama kilometara sjevernije. Upravitelj pokrajine Ufa ubijen je u sjeni Urala; a zatvori u Sankt-Peterburgu prepuni su političkih zatvorenika, koji uglavnom pripadaju najopasnijoj od svih klasa, intelektualnom proletarijatu. Sami državni organi nisu ostali netaknuti. Prije nekoliko tjedana u Moskvi su održana vojna suđenja zbog revolucionarne agitacije u vojsci, a tvrdi se i da je nekoliko članova posade carske jahte, uključujući neke dočasnike, trenutno u pritvoru u glavnom gradu zbog posjedovanja zabranjene literature na brodu Standart, osobnoj jahti samoga cara.”

Čini se da vlada pokušava provoditi dvostruku politiku prema radničkom pokretu, koji sada po prvi put postaje svjestan svoje stvarne snage. S jedne strane, čini se da je g. Witte pokušao prije više od dvije godine riješiti taj problem otkrivanjem stvarnih želja i potreba

obrotnika i tvorničkih radnika. Kao rezultat konferencije održane na njegov prijedlog, radnici su dobili pravo birati predstavnike koji bi mogli pregovarati s proizvođačima i vladinim inspektorima. No, taj novi plan nije pošteno primijenjen, dok su reaktionari istovremeno pokušali uvjeriti radnike da su njihovi najbolji prijatelji birokrati, a najgori neprijatelji prosvijetljena srednja klasa. U nekoliko su slučajeva radnici izabrali svoje predstavnike, samo da bi ih ubrzo vidjeli podvrgnute hitnom uhićenju, dok se svaka zajednička akcija radnika zaposlenih u različitim tvornicama strogo kažnjava. S druge pak strane, tajna policija u Sankt-Peterburgu pokušava poučiti radnike lojalnosti prema postojećim institucijama zemlje, govoreći im da je Francuska revolucija dovela samo do trijumfa buržoazije, kupljenog krvlju proletarijata, te da im je Vlada spremna izaći ususret. Naravno, ove mjere nisu dale mnogo rezultata, ali ni represivne mjere g. de Plehvea do sada nisu bile nimalo uspješnije. Problem ostaje neriješen i možda je čak i nerješiv, a ta činjenica ne ostaje bez utjecaja na vanjsku politiku carstva, kako na Balkanu, tako i drugdje. Suočena s takvim zagonetkama, vlada se već upuštala u strane avanture kao svojevrstu diverziju, ali povijest jasno pokazuje da takav lijek često samo još više pogorša osnovni poremećaj.

Neki smatraju da glavna opasnost od rata između Rusije i Japana leži u unutarnjim nemirima u samoj Rusiji, uz pretpostavku da bi rat mogao biti smatran korisnim ako bi poslužio ujedinjenju nacije ili dao izgovor za radikalne mjere pod krinkom ratne nužnosti, čime bi se nezadovoljnike prikazalo kao otvorene pobunjenike.

Njemačka je toliko ispunjena frakcijskim duhom i toliko blizu socijalizmu da neki zapravo žude za ratom kako bi se narod ujedinio i povezao, kao što je to bio slučaj prije tridesetak godina. Deutsche Wacht o tome kaže: „Nikakvog neslavnog (neuspješnog) mira! I neslavan do srži postao je taj mir koji, oklopljen čelikom i naoružan oružjem, sada leži na našem dijelu svijeta i pod čijom težinom mi Nijemci moramo toliko trpjeti. Vječno ponavljanje besmislica o miru oslabilo je naše uši; ljubav prema miru, naglašavana u svim prilikama, inspirirala je u našim neprijateljima dojam da smo slabi, i već je oduzela dijelu naše nacije povjerenje u našu vlastitu snagu. Kampanja u Kini bila je plamen starog ratničkog duha, ali je taj plamen brzo ugašen. Kada sada poduzmemo kakav pokret da pokažemo svoju šaku u dalekoj Aziji, feminizirajući dah mira osjeća se s oslabljujućim učinkom u Europi, samo kako bi mač brzo ispao iz ruke. Mir koji sada uživamo naštetio nam je jer ga cijenimo iznad svega ostalog i pritom smo zaboravili da spremnost za mir donosi čast samo onima za koje se zna da mogu biti snažno strogi i da su u stanju udariti i napraviti

krhotine. Mir ovog post-Bismarckovskog razdoblja učinio nas je neslavnima i kod kuće. Mi Nijemci ne možemo održati osjećaj snage bez impulsa pritiska odozgo, bez oštrog, snažnog poziva u trenutku kada trebamo stajati ujedinjeni. Takav je poziv nedostajao. Pod Bismarckom smo stalno bili budni. Znali smo da bi čast mogla zahtijevati da bilo koji dan ponovno zgrabimo mač i borimo se protiv neprijatelja koji nas nadmašuju. Ovo saznanje nas je ujedinilo, ili barem suzbilo podjele među njemačkim narodom. Sada nemamo takav utjecaj. Od usvajanja politike podložnosti, filistejci očito nemaju čega da se boje od stranog neprijatelja. Zapravo smo dobri prijatelji sa svima, kao što su to stotinu puta svjedočili lijepi govori i laskavi telegrami. Isti ton prevladava i u pogledu njemačkog jedinstva. Moćan je bio nagli rast ultramontanizma pod zaštitom neslavnog mira. Već je podijelio Njemačku na dva tabora, između kojih postoji takvo potpuno otuđenje osjećaja da je sklad postao nemoguć. Svakodnevno se širi jaz koji je socijaldemokracija stvorila između klasa unutar našeg stanovništva, potpomognut okolnostima neslavnog mira. Svakodnevno se slijepe mase sve više potiču agitacijom. Za naš narod ova opasnost, koja ima strano intelektualno porijeklo, postaje sve strašnija i svoju bi misiju uništenja mogla provesti samo pod vladavinom ovakvog neslavnog mira. Mač kuje samo onaj tko nikada nije osjetio strah. Ali njemački narod, Bože nas sačuvaj, postao je uplašen od 1888. godine. Neka nam tada Nebo omogućiti da vidimo strašne opasnosti koje nas gledaju s prijetnjom iznutra i izvana. Tako ćemo se osloboditi ovog iscrpljujućeg, neslavnog mira i ponovno, u jedinstvu i snazi, osvojiti onu ponosnu samosvijest koja nadahnjuje našu izreku: 'Mnogi neprijatelji znače mnogo časti!'

MIŠLJENJA ISTAKNUTOG ČOVJEKA

Uvaženi Whitelaw Reid, dugogodišnji urednik New York Tribunea, govoreći diplomantima Vassar Collegea i njihovim prijateljima, rekao je djelomično:

O specifičnim ekscesima prema kojima se čini da naše demokratske institucije teže, možda sada ne trebamo govoriti u velikim detaljima. Možda je dovoljno prepoznati da Amerikanac koji je kolonizirao atlantsku obalu i veliki Srednji zapad, koji je sastavio Ustav, pokrenuo Vladu, razvio zemlju pod njom i vodio gigantski građanski rat da je sačuva, nije onaj isti Amerikanac koji vodi popularne pokrete danas. Tip se mijenja; vjerovanja se mijenjaju, a i sami ciljevi.

On više nije ni puritanac ni kavalir. Možda će izvana i poricati propadanje vjere, ali iznutra to snažno osjeća. Ništa nije uočljivije u velikim centrima stanovništva i nacionalne aktivnosti, ili u bilo kojem velikom dijelu onoga što sebe naziva, i često se naziva, našim najboljim društvom, od ovog nestanka stare

osnove karaktera i djelovanja; ovog gubitka duboke, trajne, umirujuće vjere u bilo što. To je laissez-allier doba; doba otpuštanja sidara i plutanja s plimom; prihvaćanja stvari kakve jesu, s iskrenom spremnošću da ih kasnije prihvatimo kakve god da dođu; doba lake ravnodušnosti, čiji je univerzalni stav prema svakom iznenađujućem odstupanju od starih standarda: „Što to uopće znači?” – doba, ukratko, obilježeno rafiniranom, „modernom” prilagodbom stare epikurejske ideje da u ovom svijetu nema ništa drugo osim jesti, piti i veseliti se, jer sutra umiremo.

Gubitak vjere nas ovim kratkim putem vodi ravno do gubitka svrhe u životu – bilo koje svrhe osim onih čisto materijalnih. Onima kojima je potreban novac, dužnost da ga prvo steknu, i to iznad svega ostalog, postaje evanđelje života. Onima koji osjećaju potrebu za položajem, bilo u društvu, poslovanju ili negdje drugdje, njihovo evanđelje ih tjera na sve moguće zakonske načine da to i postignu. Onima koji već imaju i novac i položaj ostaje samo jedina preostala svrha u životu, a to je korištenje tih sredstava za postojanje ispunjeno pukom zabavom i uživanjem. Je li previše reći da nikada prije u našoj povijesti takve težnje nisu tako potpuno dominirale i ograničavale tako velike klase ljudi?

ŠTO MNOGI PRONALAZE U ŽIVOTU

Ali ova ludost za pukom zabavom i uživanjem, poput drugih izopačenih apetita, raste u skladu s onim čime se hrani. Zabava ubrzo postaje zamorna, uživanje ubrzo gubi svoju čar, osim ako nije stalno sve spektakularnije i bizarnije. Vječna promjena i stalno povećanje raznolikosti ekstrema čini se da su sve veća cijena održavanja te zabave. Nikada se dugo ne ostaje tamo gdje se želi biti, ili radeći ono što se želi; mora se

neprestano juriti amo-tamo i mijenjati zanimanja, a sve to pod sjajem električnih svjetala i zvukom limenih orkestara. Ako ste na selu, morate požuriti u grad, gdje se nešto događa; ako ste u gradu, morate pobjeći na selo, gdje gomila nije tako miješana i gdje se mogu okupiti ugodnije kućne zabave; ako ste u svojoj zemlji, žudite za bulevarima ili Alpama; ako ste u inozemstvu, željno iščekujete isprobati novi parobrod za povratak; ako ste na obali mora, odjednom želite znati kakve su planine, i možete se zabaviti samo odlaskom da ih vidite, odjeveni u kožne jakne, zaštićeni maskama i naočalama, i prekriveni prljavštinom, jureći prašnjavim zrakom na autocestama brzinom od 64 ili 80 kilometara na sat u Crvenom đavlu, ostavljajući nesretne seljake na putu da idu k vragu, i to u bilo kojoj boji u kojoj to žele.

Čak i tada, ova žestoka praznina nije zabavna osim ako se o njoj ne govori. Čovjek mora biti stalno pod reflektorima i, ako je ikako moguće, u samom središtu pozornice. Privatnost je smrtonosna dosada. Ne imati svoje ime svaki drugi dan u novinama znači biti izvan svijeta, umirati od dosade. Ne vidjeti svaki intimni detalj o sebi ili svojim prijateljima izložen javnosti bez srama znači osjećati da potpuno ispadate iz igre.

Čini se da se javnost tek polako budi i shvaća da su dalekovidni isusovci ubacili svoje predstavnike u Associated Press, koji opskrbljuje mnoge novine širom svijeta općim vijestima. Čini se da je konačni učinak toga dati istaknutost i dobar ton rimokatoličkim interesima i istovremeno suzbijati koliko god je mudro sve suprotne vijesti. Mladi se katolici obučavaju upravo za ovu službu i tiho, posve neupadljivo guraju na kontrolne pozicije – pri čemu nesumnjivi protestanti često posve nesvjesno pomažu u provođenju tog plana.

„JER GLEDAJTE, BRAĆO, SVOJ POZIV”

„A vi ste izabrani rod, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečen da naviještate vrline onoga koji vas pozva iz tame u divnu svoju svjetlost.” – 1. Pet. 2:9

„Zvanje” je izraz koji opisuje posebnu djelatnost svake osobe, dok riječ „poziv” opisuje povremenu djelatnost; kao što je zvanje apostola Pavla bila služba Istini, dok je njegov poziv, ili povremeno zaposlenje kada je bilo potrebno osigurati poštene i pristojne stvari u očima Boga i ljudi, bila izrada šatora. Slično tome, svi Gospodinovi ljudi trebali bi smatrati da je njihovo zvanje ili poziv od Boga i da se odnosi na posebnu ili duhovnu službu u kojoj nam on daje privilegij sudjelovati kao suslugama našega Gospodina Isusa Krista. Kako bismo osigurali životne potrebe za sebe i one koji ovise o nama, potrebno je da imamo i neko zemaljsko zaposlenje; ali to uvijek trebamo smatrati ne kao svoje zvanje – ne kao svoju glavnu ili osnovnu djelatnost u životu – već samo kao svoj poziv, ili privremeni angažman koji je stjecajem okolnosti

potreban za našu glavnu djelatnost. Naravno, ne bi bilo mudro da Gospodinovi ljudi o duhovnim stvarima s ovog stajališta govore svjetovnim ljudima. Naš Gospodin nas je upozorio da to ne činimo, rekavši: „Ne bacajte bisere pred svinje” – ne pokušavajte govoriti o dubokim i dragocjenim stvarima koje pripadaju vama kao duhovnim Novim stvorenjima u Kristu, a koje možete razumjeti i cijeniti samo kroz sveti duh (1. Kor. 2:14), onima koji nemaju duha, koji ne mogu shvatiti vaše učenje i koji bi bili razočarani u tom pitanju, kao što bi svinje bile razočarane ako biste im dali bisere koje ne mogu cijeniti, umjesto kukuruza koji bi mogle cijeniti. U našim vlastitim srcima, međutim, i među „braćom”, ova misao uvijek treba biti na prvom mjestu; naime, da je naše zvanje, ili posao, ili poziv od Boga, i da smo pozvani biti članovima Kraljevskog svećenstva.

Sada promatramo naš tekst posebno s gledišta Svećenstva, ili nove rase, ili novog naroda, različitog od ostatka čovječanstva po tome što ih je Bog pozvao da postanu sunasljednici s njegovim Sinom u velikom Kraljevskom svećenstvu koje je on osmislio da na kraju blagoslovi sve obitelji na zemlji. Kraljevski aspekt stvari pripada budućnosti; još nemamo Kraljevstvo. To je samo u perspektivi; bit će postignuto nakon što vjerno izvršimo službu koja pripada ovom sadašnjem vremenu i tako dokažemo da smo dostojni, prema božanskim uvjetima, biti članovima proslavljenog Svećenstva kroz zasluge našeg Gospodina Isusa i pod njim kao našom Glavom. U međuvremenu, potrebno je da jasno naučimo što se od nas očekuje u pogledu našeg zvanja u sadašnjem vremenu; koje obveze pripadaju nama kao onima koji su se posvetili i koji su prihvaćeni u ovo Kraljevsko svećenstvo te pomazani svetim duhom u iščekivanju postizanja cilja. Apostol Pavao (Heb. 8:3) izjavljuje da je „svaki veliki svećenik postavljen da prinosi darove i žrtve: stoga je nužno da i ovaj čovjek [čovjek Isus Krist] ima nešto za prinositi.” Misao je da veliki svećenik služi kao prinositelj ili žrtvovatelj Bogu. Istina, Apostol ovdje govori o našem Gospodinu Isusu, a ne o nama, ali iz njegovih vlastitih riječi izrečenih drugdje znat ćemo da se od svih članova tijela očekuje da budu sudionici sa svojim Gospodinom i Učiteljem u patnjama i žrtvama ovog sadašnjeg vremena, da bi bili smatrani dostojnima dijeliti s njim slave budućnosti. I isti Apostol objašnjava da je on (Krist) naša Glava, i da mi, kao članovi njegova tijela, „dopunjujemo ono što nedostaje Kristovim patnjama,” hodajući njegovim stopama. Lekcija, dakle, za svakog člana ovog Kraljevskog svećenstva jest da je posebna misija njihove službe, zvanja i poziva u sadašnjem vremenu – žrtvovati.

U svjetlu Apostolovog objašnjenja možemo vidjeti da je naš Gospodin Isus kao veliki svećenik imao nešto za ponuditi Bogu, i da je to učinio tako što je samog sebe ponudio kao žrtvu (Heb. 7:27). Možemo vidjeti kako je njegova žrtva mogla biti prihvatljiva Bogu, jer u njemu nije bilo grijeha – bio je svet, bezazlen, neokaljan, odvojen od grešnika. Ali kako možemo mi, koji smo „po prirodi djeca gnjeva kao i drugi,” ispuniti svoju misiju kao svećenici i prinijeti neku ponudu Bogu kada nemamo ništa svoje što bi bilo prihvatljivo, jer sve što imamo i jesmo po prirodi je okaljano grijehom i pod božanskom osudom? Sveto pismo odgovara da „ono što je Bog očistio,” njegov narod više ne smije smatrati običnim ili nečistim; kaže nam da nas je Bog slobodno opravdao od naših nesavršenosti kroz zasluge Kristove žrtve; kaže nam da smo prihvatljivi Bogu „u Ljubljenome.”

Apostol dalje razvija ovu misao i naglašava je, govoreći: „Zaklinjem vas dakle, braćo, milosrđem Božjim [više nismo tuđinci, stranci, pridošlice, nego

otkupljeni i prihvaćeni od Oca], da prinesete svoja tijela kao živu žrtvu, svetu, ugodnu Bogu, što je vaša razumna služba.” (Rim. 12:1). Ovdje je cijela stvar sažeta. Više ne smijemo smatrati da nas, nakon što smo opravdani vjerom, Gospodin drži nesvetima i neprihvatljivima, već moramo razumjeti da je sam cilj našeg sadašnjeg opravdanja vjerom bio taj da nas učini prihvatljivima Ocu, da nas učini svećenicima, da nam pruži prilike za obavljanje svećeničke službe u ovom sadašnjem vremenu; naime, žrtvovati – žrtvovati sebe, prinositi svoja tijela kao žive žrtve Bogu kroz Kristove zasluge. Kakav divan plan! Kakva divna privilegija da nam je dopušteno biti svećenicima! Kakav milostiv aranžman! Pruža nam priliku da sada dovršimo svećeničku službu žrtvovanja, s namjerom da uskoro uživamo privilegije drugog dijela svećeničkog rada, povezanog sa slavom i moći Milenijskoga kraljevstva.

Ako je Bog tada odredio velikog svećenika da prinosi žrtve, i to je bila posebna značajka njegovog zvanja dok je bio na zemlji, isto je tako to posebna značajka zvanja svih onih koji bi hodali njegovim stopama – određeni smo da prinosimo darove i žrtve Bogu. Apostol Petar skreće našu pažnju na ovu istu stvar u retku koji prethodi našem tekstu (r. 5), gdje izjavljuje da je Crkva „sveto svećenstvo da prinosi duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu.” Ah, ali, kaže netko, apostoli se razlikuju u pogledu onoga što će biti naše žrtve. Apostol Pavao izjavljuje: „Prinesite svoja tijela kao živu žrtvu,” dok apostol Petar ovdje izjavljuje da bismo trebali prinositi duhovne žrtve, a naša tijela sigurno nisu duhovna tijela. Odgovaramo da riječ „duhovne” u ovom tekstu nije pronađena u najstarijem grčkom rukopisu, poznatom kao Sinajski kodeks. Očigledno je neki pisar iz otprilike četvrtog ili petog stoljeća morao zaključiti da je Apostol ostavio svoju izjavu nepotpunom, i da bi postojala opasnost da ga neki razumiju kao da Kraljevsko svećenstvo treba prinositi junce i jarce; i kako bi spriječio takvo tumačenje Apostolova jezika, bez sumnje dobronamjerni prepisivač dodao je riječ „duhovne.”

Ali u svjetlu Sadašnje istine možemo vidjeti da je pogriješio pokušavajući pomoći nadahnuću koje je vodilo Apostola do pravilne izjave o toj stvari. Možemo jasno vidjeti da naš Gospodin Isus nije ponudio duhovnu žrtvu, već ljudsku žrtvu za grijeh; da je zbog toga bilo potrebno da napusti duhovno stanje u kojem je prethodno postojao i da preuzme ljudske uvjete – postane čovjekom – da bi po Božjoj milosti okusio smrt za svakog čovjeka. Adam nije bio duhovno biće kada je sagriješio, stoga Božja kazna nije bila usmjerena protiv duhovnog bića, već: „Prah si i u prah ćeš se vratiti.” Stoga je bilo potrebno da Gospodin Isus postane čovjek Isus Krist; da kao što je po čovjeku došla smrt, tako i po čovjeku dođe uskrsnuće mrtvih. I kao što Gospodinova žrtva nije bila duhovna žrtva već ljudska, tako je i s

našom žrtvom: ne trebamo žrtvovati svoje duhovne prirode niti svoje duhovne interese niti bilo što drugo što je duhovno; već trebamo žrtvovati svoje opravdane ljudske prirode, svoje opravdano tijelo, kao što Apostol potiče: „Prinesite svoja tijela kao živu žrtvu, svetu, ugodnu Bogu, što je vaša razumna služba.”

Pitanje koje bi se sada trebalo s pravom postaviti u mislima svih koji se smatraju posvećenima Gospodinu, kao članovi Kraljevskog svećenstva, jest: u kojoj mjeri ispunjavam svoju sadašnju svećeničku službu i obavljam li svakodnevno, koliko god imam priliku, svoj određeni posao žrtvovanja – polažući svoj život za braću? Previše ih, nažalost, pod lažnim učenjima Babilona, kako u riječi tako i u običajima, smatra da stjecanje novca i časti, postizanje udobnosti i opće samoodržanje čine razumnju službu Gospodinovih ljudi. Žrtvovatelje se smatra zaludenim fanaticima – posebno u mjeri u kojoj se žrtvovanje čini radi Istine i u interesu duhovnih stvari. Međutim, ne trebamo biti poučavani od svijeta, niti od hladne svjetovne crkvenosti; već trebamo slušati glas dobrog Pastira, čuti njegovu Riječ i učiti od njega ako želimo da nas on pripremi u Kristovoj školi za slavne stvari koje su nam obećane kao njegovim sunasljednicima u budućnosti. „Ako s njim trpimo, s njim ćemo i kraljevati,” glasi poruka.

Možemo vidjeti kako se Apostola, iako je ponekad smatrao potrebnim baviti se poslom izrade šatora, moglo smatrati svećenikom čije su vrijeme, energija i talenti svi žrtvovani Gospodinu i slobodno dani u služenju njegovom narodu, čineći dobro svim ljudima koliko god je imao priliku, a posebno onima iz kućanstva vjere. Ali kako drugi, koji nemaju priliku, nemaju talente, nemaju otvorena vrata za takvu posebnu službu kao što je bila njegova – kako oni koji moraju opskrbiti svoje kućanstvo prema Gospodinovoj Riječi mogu biti žrtvujući svećenici, kada je iz nužde gotovo sve njihovo vrijeme posvećeno izradi šatora, izradi cipela, kućanskim poslovima ili bilo kojem drugom zaposlenju koje im se otvara kao njihov poziv? Kada je potrebno provesti gotovo osam do dvanaest sati dnevno kontinuirano u službi naših svjetovnih poziva, kako možemo smatrati da služimo interesima našeg zvanja, svećenstva?

Gospodin je vrlo milostivo napravio aranžmane prilagođene upravo ovom stanju. U svojoj Riječi nas uvjerava da po njegovom mišljenju stupanj naše samožrtve ne pokazuje količina onoga što ćemo postići u njegovom djelu, već duh, želja i trud koji pritom pokazujemo. Milostivo izjavljuje da, ako su naša srca predana njemu, što god činimo može biti učinjeno kao za Gospodina, a ako je učinjeno kao za njega, bit će od njega i prihvaćeno. S ovog stajališta možemo vidjeti da je rad koji je apostol Pavao obavljao na šatorima bio pripisan njemu kao dio njegove svećeničke žrtve,

jednako kao i onaj drugi dio njegovog vremena koji je proveo u ugodnijim metodama objavljivanja evanđelja. Slično tome, možemo vidjeti da bi postolar koji radi na svojoj klupi, ili limar na svom poslu, mesar u svojoj trgovini, ili pak domaćica, ako su srcem potpuno posvećeni Gospodinu, trebali raditi svoj posao kao za Gospodina. Ako pažljivo koriste svoje prilike za objavljivanje Istine, za služenje braći, za činjenje dobra svim ljudima koliko god im prilika dopušta, tada bi to korištenje nekoliko prilika koje im dolaze i njihova spremnost da žrtvuju osobne ukuse i udobnost za službu Istini i za braću bili smatrani od Gospodina kao puna žrtva, jer bi takva dispozicija u pogledu malih stvari implicirala jednaku vjernost u prisutnosti većih prilika (Luka 16:10).

To ne znači da bi Gospodinovi ljudi trebali biti zadovoljni uobičajenom rutinom svakodnevnog života kod kuće ili u radionici, i reći samima sebi: „Bog prihvaća moj rad jednako kao da je izravno njemu dan u nekom drugom poželjnijem obliku.” To znači da bi svaka osoba u takvoj situaciji trebala svakodnevno pažljivo pregledavati svoje zemaljske dužnosti i obveze kako bi vidjela na koji bi način mogla pravedno i ispravno odvojiti trenutke, sate ili dane od služenja zemaljskim stvarima i zemaljskim interesima, kako bi ih sada mogla predati za žrtvovanje za duhovne stvari i duhovne interese sebe ili drugih. Posvećeno srce, žrtvujući svećenik, jest onaj tko će iskoristiti trenutke dok brzo prolaze, koristeći ih koliko god je moguće u Očevom djelu. Na primjer, radnik ne smije koristiti vrijeme svog poslodavca za razgovor o religiji sa svojim kolegom, jer bi to bilo nepravedno i suprotno božanskom aranžmanu; ali u podnevnom satu može iskoristiti prilike, i umjesto da se upušta u svjetovne ili glupe razgovore te grube šale, tražit će prilike da drugima prenese dobre vijesti. Ili, ako nema takvih prilika te ne pronalazi slušatelje, iskoristit će vrijeme za duhovno uzdizanje proučavanjem učenja i načela božanske Riječi. U večernjim satima ne smije zanemariti društvene dužnosti prema svojoj ženi i djeci, ali će se sjetiti da pod božanskim aranžmanom ima obvezu prema njima i u pogledu njihovog mentalnog i duhovnog razvoja, kao i materijalnih potreba. Nastojat će stoga dio svog vremena iskoristiti u njihovoj službi, možda žrtvujući sklonost čitanju neke priče ili lake literature, ili pak ljenčarenju. Osim što razmišlja o svojim obvezama prema svojoj obitelji, razmišljat će i izvan njih o svojim vlastitim duhovnim potrebama i potrebama Gospodinove obitelji, i nastojat će prosuditi Gospodinovu volju u pogledu toga kako će svaki trenutak biti iskorišten. Posvetio je svaki sat, svaki trenutak, kada se predao kao živa žrtva Gospodinu; a prilike za polaganje trenutaka i sati u interesu svog Novog stvorenja i u interesu duhovne braće dolaze i odlaze svakodnevno, i Gospodin gleda u

kojoj je mjeri on bio iskren zavjetovatelj i žrtvovatelj. Te žrtve u korist bližnjih, prijatelja, žene, djece, muža ili roditelja prihvaćene su od Gospodina ako su učinjene kao rezultat posvećenja njemu i kao rezultat vjerovanja da su to prilike koje je njegova providnost otvorila za iskazivanje duha samožrtvovanja.

Iste prilike, iako u drugačijem obliku, dolaze i mladima koji su maloljetni te podložni svojim roditeljima, kao i ženi okruženoj obiteljskim brigama i dužnostima. Ako postoji posvećenje Gospodinu, tada se svaka žrtva naših pravednih prava i interesa – bilo u korist nas samih kao Novih stvorenja, bilo u korist muževa ili djece, oca ili majke, bližnjih ili prijatelja, te braće u Kristu – računa pred Gospodinom kao da je učinjena izravno njemu. S druge strane, ako bi iste te službe bile pružene s bilo kojeg drugog stajališta – od strane nekoga tko nije opravdan niti posvećen Gospodinu, ili naprosto učinjene prema pojedincima, a ne kao žrtva Gospodinu – te stvari ne bi bile smatrane našim svećeničkim žrtvama. Ali kada se promatraju s gledišta posvećenja Gospodinu i vjerno izvršavaju kao naša najbolja prosudba o tome što bi bila Gospodinova volja u pogledu korištenja našeg vremena, interesa, talenata itd., one su žrtve potpuno prihvatljive Bogu; to je naša razumna služba.

Moramo imati na umu da suzdržavanje od nemoralnosti i od grijeha nije žrtvovanje. Ništa se ne može prihvatljivo žrtvovati Gospodinu što samo po sebi nije ispravno, pravedno i prikladno. Može biti nesavršeno, jer sve što imamo i činimo nužno je okaljano zbog našeg udjela s ljudskom rasom u njenom padu; ali nenamjerne mane u inače ispravnim stvarima pokrivene su zaslugama žrtve našeg Otkupitelja, kao što smo upravo vidjeli. Drugi oblik žrtve koji često nije prepoznat od strane Kraljevskog svećenstva je prilika za odricanje od vlastitih načina ili planova, vlastitih metoda ili preferencija, i u interesu mira prihvaćanje planova i preferencija drugih – ondje gdje je to samo stvar osobne preferencije, i gdje vjerujemo da će Gospodinu biti jednako drago na jedan ili drugi način. U interesu mira možemo žrtvovati svoje preferencije željama drugih ako vidimo da se takvim postupkom može postići neko dobro; na primjer, očuvanje mira u domu ili prilika za pridobivanje našeg protivnika za Istinu, ili bilo koji drugi dobar cilj. Takve su žrtve ugodne Gospodinu, koji nas poučava preko Apostola da, koliko je do nas, trebamo živjeti u miru sa svim ljudima; i da bismo radije trebali trpjeti nepravdu i pretrpjeti štetu od brata u Kristu nego iznijeti stvar pred svijet nevjernika i tako riskirati opće zgražanje nad Gospodinovim djelom (Rim. 12:18; 1 Kor. 6:7).

Poznati su nam slučajevi, međutim, gdje su draga braća u interesu mira i harmonije ustupila svoja prava – i to ispravno, tamo gdje nije bilo uključeno načelo – ali su unatoč tome zadržali neku vrstu zamjerke prema

onima kojima su ustupili, osjećajući da su na neki način bili prevareni za svoja prava. To je pogrešno i ukazuje na to da žrtva nije bila u potpunosti učinjena. Ako bi stvar u sporu bila potpuno žrtvovana kao učinjena Gospodinu, sigurno ne bi bilo mjesta za osjećaj da im je nešto oduzeto. U takvim okolnostima Gospodinovi bi dragi sljedbenici trebali požuriti izbaciti iz svojih misli bilo što nalik na ogorčenost i osjećaj da su lišeni svojih pravednih prava. Umjesto toga, trebaju uzeti k srcu spoznaju da su potpuno, slobodno i apsolutno odustali od toga u interesu mira, i da je ta stvar mrtva te zauvijek pokopana, bez zamjerke prema ikome. Naprotiv, s osjećajem radosti i veselja trebali bi znati da je ta stvar žrtvovana Gospodinu u interesu doma ili Crkve ili nečeg drugog, jer su vjerovali da bi to bilo ugodno i prihvatljivo njemu, a to je, stoga, njihova razumna služba. Moramo se sjetiti da svatko od nas ima samo jednu žrtvu; da se ona treba prinostiti Gospodinu iz dana u dan u korištenju svake prilike kako nam dolazi, služeći Njemu i njegovima. Moramo se sjetiti da će, iako se ta naša prinosna služba sastoji od mnogih malih žrtava, od kojih su neke premale da bi ih se i spomenulo ili uzelo u obzir, ipak biti potrebne sve te žrtve kako bi se dovršila ona jedna velika žrtva na koju smo se obvezali na početku našeg uvođenja u Njegovu obitelj. Kada smo predali svoju volju i svoja srca, dali smo sve; i svako uskraćivanje u bilo kojoj od malih životnih stvari – svako odbijanje da žrtvujemo ono što mislimo da bi ugodilo Gospodinu – jest zadržavanje onoga što smo već bili posvetili njemu.

Gospodin je vrlo strpljiv prema nama i daje nam ponovljene prilike da izvršimo djelo žrtvovanja; ali ono mora biti izvršeno. Naša volja mora biti umrtvljena, mora biti podložena Gospodinovoj volji, inače nikada nećemo postići sunasljedstvo s njim u Kraljevstvu – nikada nećemo postati članovi pobjedničkog Kraljevskog svećenstva. Milostivo nam daje redak po redak, lekciju po lekciju u vezi s ovom temom; pokazuje nam to u svojoj Riječi s različitih stajališta, naglašavajući nam potrebu da budemo mrtvi za sebe, a živi za Boga kroz Isusa Krista našeg Gospodina – te potrebu za razvijanjem različitih milosti Duha koje su uključene u ovo žrtvovanje. Svaki onaj tko želi biti žrtvovatelj mora nužno biti krotak, ponizan i poučljiv, inače će vrlo brzo skrenuti s puta. Također mora naučiti razvijati Gospodinovu milost u smislu strpljenja, jer je strpljenje itekako potrebno da bismo se odrekli sebe i da bismo se ponekad podložili nepravdi tamo gdje nema odgovarajućeg načina da je izbjegnemo bez nanošenja štete Gospodinovom djelu ili njegovim ljudima. To također podrazumijeva njegovanje bratske ljubaznosti i, jednom riječju, razvijanje cjelokupne Božje volje u našim srcima i životima; naime, razvijanje ljubavi, koja mora biti postignuta u velikoj i

nadmoćnoj mjeri prije nego što dovršimo naše zemaljsko djelo žrtvovanja.

U našim proučavanjima „Tabernakulskih sjena boljih žrtava” vidjeli smo da je svatko tko je sudjelovao u svećenstvu morao oprati ruke i noge u umivaoniku. Vidjeli smo da umivaonik predstavlja Riječ, ili poruku Božju, te da voda stoga predstavlja Istinu; i tako je Istina ta koja treba očistiti Kraljevsko svećenstvo od tjelesnih nečistoća. Kao cjelina smo čisti, pokriveni haljinom Kristove pravednosti; ali u našem kontaktu sa svijetom trebamo nastojati ukloniti zemaljske nečistoće koje se na nas lijepe u našem svakodnevnom hodu i službi, što je predloženo našim nogama i rukama.

Apostol, u retku koji prethodi našem tekstu, ne zaboravlja spomenuti ovo čišćenje koje svi moraju proći kako bi bili prihvaćeni kao članovi Kraljevskog svećenstva. U recima od 1 do 3 on spominje da oni koji bi bili Kraljevski svećenici moraju odbaciti „svaku zlobu i svaku prijevaru i licemjerje, i zavisti i sva zla govorenja.” Kao što žrtvovanje zahtijeva cijeli sadašnji život, tako i pranje zahtijeva cijeli sadašnji život; i samo će oni koji se i peru i žrtvuju biti prihvaćeni u slavno Kraljevsko svećenstvo budućnosti.

Primijetiti će se da Apostol ne tvrdi da će se ti svećenici prati od ubojstava i grubih grijeha, jer su oni koji su začeti od svetog duha nužno daleko od bilo kakve simpatije prema grubljim oblicima grijeha. Ono na što on ukazuje su oni finiji oblici zla koji još uvijek inficiraju tijelo, čak i kod onih koji imaju novi um, a koje treba umrtviti, iskorijeniti i očistiti. Koliko su nam bliski ti prijanjajući grijesi koji su ovdje spomenuti – koliko tek mnogo budućih članova Kraljevskog svećenstva otkriva da su okaljani upravo ovakvim slabostima: zlobom, prijevarom, licemjerjem, zavišću i zlim govorom! Sigurno je reći da svatko ima barem neke, ako ne i sve ove slabosti u tijelu s kojima se treba boriti – posebno na samom početku svog ulaska u svećeničko zvanje. Koliko bi pažljivo svi trebali nastojati ukloniti sve to! Kako bi svatko trebao ispitivati, ne samo svaki čin svog života, svaku riječ i svaku misao, već dodatno i svaki motiv koji stoji iza njegovih riječi, misli i djela, kako bi bio sve više i više očišćen od zemaljskih nečistoća i tako sve prihvatljiviji Gospodinu!

Uz naše najbolje napore možda se nikada nećemo potpuno osloboditi svih ovih „blisko prijanjajućih” grijeha dok smo još u tijelu; ali jedno je sigurno – srce mora biti slobodno od njih, inače nikada nećemo biti prihvaćeni kao članovi slavnog svećenstva. Srce mora biti toliko ispunjeno Božjom ljubavlju da će osjećati odbojnost prema svim tim zlima koja su odbojna božanskom umu; i sretni smo što nam je Bog obećao prihvatiti takvo stanje naših srca, i što, znajući nesavršenosti tijela s kojima se borimo, od nas ne

zahtijeva da postignemo apsolutnu tjelesnu savršenost, već samo da budemo čisti srcem kako bismo ga vidjeli i sudjelovali u slavi koju je obećao svome narodu.

Ono što smo vidjeli u vezi sa savršenom ljubavlju koja mora dominirati našim srcima kako bi nam omogućila da dovršimo svoju žrtvu u Gospodinu nije toliko različito od Gospodinovih zahtjeva prema svim njegovim stvorenjima. Ne bi mogao postojati nijedan anđeo na nebu prihvatljiv Ocu bez ovog duha ljubavi i odanosti, duha koji bi – da su uvjeti na nebu slični današnjim uvjetima na zemlji – potaknuo i nadahnuo sve Gospodinove vjerne anđele da čine dobro potrebitima čak i po cijenu samožrtvovanja i osobnih neugodnosti. Možemo vidjeti da će se isti taj zakon ljubavi na kraju zahtijevati i od svijeta čovječanstva koji će se razvijati pod obukom Milenijskog doba – u vremenu koje će biti škola za čitav svijet. I oni također moraju na kraju doseći taj stupanj ljubavi koji bi ih naveo na žrtvovanje u interesu potrebitih, kada bi okolnosti bile onakvima kakvima su danas. Ništa manje od toga ne bi se moglo smatrati čovjekovim povratkom onoga što je izgubljeno – same slike i prilike Božje.

Posebnost ovog sadašnjeg vremena i položaja Crkve u njemu leži u činjenici da smo začeti za novi um, novu volju, novi duh i zakon ljubavi, dok još uvijek svuda oko nas prevladavaju grijeh i smrt. Stoga, za nas koji živimo u sadašnjim uvjetima te u kontaktu sa slabostima, nesavršenostima i kušnjama drugih, postaje nužan dokaz novog uma upravo to da nam, unatoč tim uvjetima, bude dopušteno podnositi žrtve u ime braće i u korist svih ljudi, koliko god nam se pruži prilika. To su doista teške kušnje i iskušenja, no jednaka će doći i svijetu čovječanstva tijekom Milenijskog doba, kada će međutim svi uvjeti biti znatno povoljniji za razvoj novog uma ljubavi. Naše su kušnje također daleko teže nego one koje se nameću svetim anđelima, koji, iako posjeduju ovu ljubav, nemaju onih slabosti i nesavršenosti tijela ni palu prirodu s kojom bi se morali boriti u njenom izvršavanju. Anđeli stoga ne mogu postići onu pobjedu za koju je Crkva Kristova pozvana da se bori i koju je pozvana, po milosti svog Gospodina, naposljetku i osvojiti.

Upravo zbog toga je Gospodin ovom „malom stadu”, koje se sada probire pod ovim uvjetima samožrtvovanja, pridodao tako veliku nagradu; kao što je i napisano: „Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to je Bog pripremio onima koji ga ljube.” (1 Kor. 2:9). Iako nam je Bog otkrio ove stvari svojim Duhom koji istražuje sve, pa čak i same dubine Božje, ipak nije moguće da ih ikada u potpunosti shvatimo i spoznamo. Kao što Apostol kaže, mi te slavne buduće stvari sada vidimo tek kao kroz mutno staklo; ali uskoro ćemo ih gledati licem u lice te ćemo

spoznati onako kako smo i sami spoznati, potpuno razumijevajući divne stvari koje nam je Bog objavio preko svog Sina i njegovih vjernih apostola. Tada će se svemu ovome dodati i kraljevska značajka ove svećeničke službe, pa će doista i oni sami postati svećenici – oni kraljevski, sinovi Najvišega, koji će zasjati poput sunca u Kraljevstvu svog Oca.

Ova kraljevska značajka, iako će posjedovati veliku dostojanstvenost, veličanstvo i moć, ne privlači nas putem onih predodžbi o zemaljskom kraljevanju ispunjenom ponosom, sebičnošću, pompoznošću i razmetanjem. Privlači nas, međutim, onim slavnim stvarima koje je Bog izrekao o djelovanju ovih

Kraljevskih svećenika – o njihovom zadatku vladanja, blagoslivljanja i uzdizanja cijeloga čovječanstva. Ova slavna nada nadahnjuje, ohrabruje i oživljava one posrnule svećenike koji se sada žrtvuju, a sam je Gospodin upravo to i namjeravao. Imajući na umu sve te stvari, sjetimo se svog zvanja, braćo, i nipošto ne mijenjajmo životne pozive za ono veliko zvanje koje nam je Bog namijenio u Evanđelju. Neka svaki naš dan svjedoči o našoj vjernosti svećeničkom redu čišćenja te svećeničkom žrtvovanju, dok se tako pripremamo pod vodstvom velikog Prvosvećenika za slavno djelo koje je za nas uredio naš nebeski Otac u svome predivnom planu.

„O, ABŠALOME, SINE MOJ, SINE MOJ!”

— 2. SAM. 18:24-33. — 8. STUDENOGA. —

KLJUČNI TEKST: „Ludi sin je tuga svom ocu.” Izreke 17:25.

Kralj David bio je potpuno iznenađen i nespreman za Abšalomovo nesinovsko ponašanje kada je saznao za pobunu svog sina, shvatio njezinu opsežnost i to kako su srca ljudi bila ukradena od njega sinovom izdajom. Odmah je shvatio da mu nije preostalo ništa drugo nego bijeg. Bilo je to vrijeme mira i nije imao veliku pratnju vojnika u glavnom gradu, već samo ono što bi se moglo nazvati tjelesnom stražom. S njima i lojalnim časnicima dvora pobjegao je preko Jordana, gdje je imao vremena i prilike prikupiti nešto pojačanja te gdje se mogao osjećati relativno sigurno u malom, ali snažno utvrđenom gradu zvanom Mahanaim. U međuvremenu, Abšalom je pokazao prezir prema svom ocu i njegovom domaćinstvu, te je tako, da tako kažemo, pokazao ljudima da je to pobuna u kojoj se nije moglo očekivati ni milosti ni pomirenja. S velikom vojskom, koja je uložila svoje bogatstvo s pobunjenim princom očekujući pod njegovim pokroviteljstvom ostvariti velike rezultate u smislu časti, utjecaja i moći kao nasljednici časnika kraljevstva, Abšalom je žurno progonio kralja Davida. Čini se da nije bilo nikakve sumnje da je bio odlučan okončati svoj sramotni put ubojstvom svog oca. Njegova potjera s velikom vojskom značila je upravo to.

Iako je vojska kralja Davida bila mnogo manja od te dvije, vjerojatno su imali prednost u tome što su mnogi iz kraljeve straže bili ljudi posebnih sposobnosti i velikog ratničkog iskustva, prema metodama njihovog vremena. Kralja su uvjerali da ne ide s vojskom, nakon čega ju je on podijelio na tri dijela pod zapovjedništvom trojice svojih najvještijih pristaša. Ovi su se susreli s Abšalomovom vojskom, te napadajući je s različitih strana, bitka je rezultirala pokoljem 20.000 Abšalomovih vojnika i razbijanjem ostatka, uključujući i samog Abšaloma, koji je, zapevši glavom u niskim granama drveta, bio zbačen s konja i ostavljen bespomoćan, te ga je ubio Joab, glavni od generala kralja Davida.

Ovdje počinje naša sadašnja lekcija. Blizu stražarske kule na zidu Mahanaima kralj David čeka vijesti o bitci, dok stražar u kuli izvještava da vidi glasnika kako trči, a kasnije i drugog. Prvog prepoznaje kao sina svog prijatelja svećenika, te to prema običaju tog vremena tumači kao dobru vijest, jer im je dobar čovjek poslan. Ovaj bi običaj trebao biti na snazi među Gospodinovim narodom i danas – dobri ljudi bi uvijek trebali nositi dobru poruku. Riječi iz usta i razmišljanja srca svih koji su lojalni Gospodinu trebale bi biti dobre – samo dobre, uvijek dobre. Tako je i Bog izabrao – ne svjetovne mudrace niti svjetovne velikane, već one koji su mu u srcu lojalni kao njegovi glasnici. I sve bi se više trebalo prepoznavati da loše vijesti o velikoj bijedi nisu od Gospodina, da oni koji ih nose ne nose Gospodinovu poruku, te da bi, ako bi imali pravi stav srca prema Gospodinu i pravi duh ljubavi, ne bi imali sklonost nositi zlu poruku koja kleveta božanski karakter na način koji bi čak i izopačeni osudili da je usmjeren protiv njih.

Kada je prvi trkač stigao, on je općenito najavio uspjeh kraljeve vojske. Tada je kralj – u skladu sa svojim oproštajnim riječima vojnicima, da u svakom slučaju poštede Abšaloma – prvo upitao: „Je li mladić Abšalom siguran?” Dok smo šokirani nesinovskim ponašanjem Abšaloma prema ocu, duboko smo impresionirani očinskom ljubavlju Davida prema svom zabludjelom sinu, koji nije tražio samo njegovo prijestolje, već i njegov život. Koja je bila razlika između ta dva karaktera? Koji je bio plemenitiji, časniji, divniji? Na ovo pitanje može biti samo jedan odgovor, iz kojeg god se kuta gledalo; čak ni Davidovi neprijatelji ne bi mogli pročitati ovaj zapis bez cijenjenja njegove veličine duše. Čini se da je bio više zabrinut za Abšaloma nego za svoje prijestolje – da, i za svoj vlastiti život. Razlika između dva karaktera može se objasniti samo na jedan način, naime – David

je bio čovjek po Božjem srcu, onaj koji je prošao kroz teška iskustva i naučio korisne lekcije, onaj u kojem je duh ljubavi bio znatno razvijen. Abšalom je, naprotiv, ilustracija sebičnosti i ambicije koja se spuštala na bilo što kako bi postigla svoje ciljeve. David, iako nije bio član kuće sinova čija je glava Krist, bio je jedan od plemenitih članova kuće slugu čija je glava bio Mojsije. – Heb. 3:5, 6.

Neki su smatrali da je Ahimaasov odgovor bio neistinit, namijenjen ublažavanju činjenica kako ne bi povrijedio osjećaje kralja; ali mi se s tim ne slažemo. Smatramo da je, prema zapisu, mladić rekao istinu, te vjerujemo da bi za sve bilo puno bolje kada bi se cijelo čovječanstvo slično ograničilo u svojim odgovorima na važna pitanja na strogo značenje riječi „znati”. Njegov je odgovor bio da je vidio komešanje, znao da je bitka završena, znao da je pobjeda na kraljevoj strani, ali da nije znao ništa više. Istina, čuo je Joaba kako govori nešto o kraljevom sinu, ali to su bile glasine, a ne znanje, te je mladić ispravno odgovorio kralju kada je rekao da ne zna odgovor na pitanje o Abšalomu. Gospodinov narod, više od svih drugih, trebao bi biti posebno pažljiv u razlučivanju između znanja, vjerovanja, glasina itd.

Drugi trkač, Kuši, ili doslovno Kušanin – to jest crnac – vjerojatno je bio jedan od kraljevih kućnih slugu koji su sudjelovali u bitci. Brzo je ispričao cijelu priču, a nakon što je čuo za Abšalomovu smrt, kralj je bio potresen do nasilne tuge te je izgovorio riječi koje stoje među najpatetičnijima na stranicama povijesti: „O, sine moj Abšalome, sine moj, sine moj Abšalome! Da sam barem ja umro umjesto tebe, o Abšalome, sine moj, sine moj!”

Šteta je što kraljeva ljubav prema sinu nije krenula praktičnijim putem u pravo vrijeme. Bio je popustljiv otac, a ne mudar. Očito je da su bljesak i sjaj mladićevih prirodnih talenata očarali ne samo ljude

nego i njegovog oca, tako da je praktički imao sve što je htio. Kralj, naime, na svog sina nije primijenio vrijedne lekcije koje je sam naučio: da je strah Gospodnji početak mudrosti te da se prava sreća i pravi prosperitet mogu naći samo na putu na koji ta mudrost ukazuje. Njegova nepromišljena ljubav prema sinu navela ga je da osjeća kako mladić mora posijati svoje divlje zobi i da ga ne treba previše sputavati, a sada kada je svjedočio žetvi tih divljih zobi, njegovo je srce bilo potreseno tugom. I tako je bilo s mnogim očevima i mnogim majkama koji, iako su istinski Gospodinovi, ne primjenjuju na svoju djecu lekcije koje ih je Gospodin naučio kroz bolna iskustva. Nije potrebno komentirati nepromišljenost takve ljubavi ni ukazivati na moral kršćanskim roditeljima. To se samo po sebi ukazuje, a mudri sin Salomon to nježno izražava kada je rekao, riječima našeg Ključnog teksta, da je „Ludi sin tuga svom ocu,” te je ponovno napomenuo da „Tko šteti šibu, mrzi svog sina.” S praktičnog stajališta, koliko god se stvar mogla činiti površnom promatraču, suština mudrosti sadržana je u njegovoj daljnjoj opservaciji: „Odgoji dijete na način na koji treba ići, i kad ostari, neće odstupiti od toga.” Čini se da roditelji ne cijene u potpunosti činjenicu da u odgoju svoje djece, bilo onom ispravnom ili pogrešnom, sebi pripremaju radosti ili tuge za budućnost.

Pitanje kralja Davida u vezi sa sinom, „Je li mladić siguran?”, trebalo bi biti pitanje svakog oca i svake majke u vezi sa svojim sinovima i kćerima; ali neka ne čine kao David – čekaju dok grijeh ne proklija, procvjeta i donese zle plodove. Neka počnu shvaćati svoju dužnost prema svom potomstvu u njihovom najranijem djetinjstvu. Dužnost kršćanskih roditelja prema svojoj djeci je odmah iza njihove dužnosti prema Gospodinu – zapravo, Gospodin je naznačio da roditeljska dužnost zauzima prvo mjesto među svim zemaljskim obvezama svetaca.

„GOSPODIN JE MOJ PASTIR”

— Psalm 23. – 15. studenoga. —

Jehova je moj pastir, kaže prorok, a objašnjenje našeg Gospodina nadalje je da je veliki Pastir dao svom Sinu punu odgovornost za ovce (Ivan 10:1-16). Međutim, nisu svi ljudi ovce niti imaju Pastirovu brigu. U sadašnje vrijeme samo oni koji su čuli Pastirov glas i odgovorili na njegov poziv da postanu njegove ovce pripadaju njegovom stadu, a njegova riječ o toj temi je da je to malo stado, kojem će Otac s vremenom rado dati Kraljevstvo u sunasljedstvu sa svojim Sinom, njihovim „Glavnim Pastirom”. Tada će doći vrijeme na koje naš Gospodin ukazuje, kada će se pronaći „druge ovce”. Cijelo Milenijsko doba, sa svim silama i blagoslovima nebeskog Kraljevstva, bit će posvećeno pronalaženju drugih ovaca. Riječi našeg Gospodina su:

„Imam i druge ovce, koje nisu iz ovog stada [ne iz malog stada ovog Evanđeoskog doba]; i njih moram dovesti [u pravo vrijeme do spoznaje Istine i do punih privilegija ovaca], i bit će jedno stado i jedan pastir” (Ivan 10:16). Na kraju će sva Božja stvorenja na različitim razinama postojanja biti prepoznata kao jedna Božja obitelj, kao što je napisano o našem Gospodinu: „Po kojemu se zove svako očinstvo na nebu i na zemlji” (Efežanima 3:15). I opet: „On će okupiti u jedno sve stvari u Kristu, i na nebu i na zemlji” (Efežanima 1:10). Međutim, iako može biti zanimljivo, korisno i profitabilno razumjeti nešto o velikodušnim planovima našeg velikog Pastira za budućnost, naš interes se prvenstveno usredotočuje na

malo stado sadašnjeg vremena, na koje se ova lekcija odnosi u mnogim svojim pojedinostima.

Profesor George Adam Smith daje sljedeći zanimljiv opis razlike između pastira ovaca u starim vremenima u Palestini i brige za ovce kakvu poznajemo danas. Ovo je važna točka koju treba zapamtiti, jer je istočni pastir ilustrirao brigu našeg nebeskog Pastira za njegovo malo stado. Prof. Smith kaže:

„Istočni pašnjak je vrlo različit od uskih livada i brdskih padina s nasipima s kojima smo upoznati kod kuće. On je ogroman i često praktički bezgraničan; mora biti opsežan, jer je veći dio njega neplodan – zapravo, hebrejska riječ za pustinju i za pašnjak je ista. Većina se sastoji od suhog, kamenitog tla, iz kojeg je veći dio godine sunce isisalo sav život. U ovoj monotoniji prekidi su rijetki i sastoje se od više ili manje nestalnih staza, klanaca ili šikara gdje vrebaju divlje zvijeri, te oaza ugodne trave i vode. Sada je u takvom krajoliku s fatamorganom, iluzornim stazama, vrebajućim strahotama i rijetkom vegetacijom očito da osoba i karakter pastira moraju značiti puno više ovcima nego što to znači ovcima kod nas. Kod nas je stado ovaca bez pastira uobičajeno iskustvo: svaki dan ih možemo vidjeti ostavljene same u sigurnom polju ili razbacane po brdskoj padini, s dalekosežnom žičanom ogradom koja ih sprječava da odlutaju. Ali ne sjećam se da sam ikada na Istoku vidio stado ovaca bez pastira.”

Nema sumnje da se prorok David, dok je pisao ovaj Psalam, prisjetio očevog stada i vlastitog iskustva kao pastira, o čemu usputno spominjemo da je dok ga je štitio ubio lava i medvjeda. Pod nebeskim nadahnućem prorok prikazuje Svemogućeg kao velikog skrbnika koji pazi i štiti od zla sve koje prepoznaje kao svoje „ovce”. Ništa ne može biti dalje od osjećaja ove proročanske slike i ilustracije od rastućeg prevladavajućeg osjećaja koji prepoznaje Jehovu Boga kao pastira i oca cijelog čovječanstva, a koji se često izražava riječima, „Očinstvo Božje i bratstvo čovječje”. Ovaj pogled ignorira čovjekovu volju i također ignorira Gospodinovu Riječ, koja izjavljuje da postoje jarci i vukovi kao i ovce; da, iako su neki postali Božja djeca, to je kroz vjeru i „posvojenje”, i da se mnogi s božanskog stajališta, umjesto da budu prepoznati kao Božja djeca, nazivaju „od vašeg oca, đavla, jer njegova djela činite” (Ivan 8:44). Izvorno je naša rasa, predstavljena ocem Adamom u bezgrešnoj savršenosti, bila prepoznata kao povezana s Jehovom, ali prekid ovog odnosa čovjekovom namjernom neposlušnošću i udaljavanjem od Boga jasno je prepoznat u Svetom Pismu, tako da danas nitko nije prepoznat kao Božji sin osim ako nije ponovno začet, začet odozgo. Niti je naša nada da će bilo tko u budućnosti biti prepoznat kao Božji sin ili kao ovca Gospodinovog stada, osim

ako iskreno ne odbaci grijeh i, dobivši spoznaju o božanskoj milosti, iskreno je prihvatiti i „nastavi upoznavati Gospodina”.

Primjenjujući Psalam na malo stado, sve njegove pripreme savršeno odgovaraju. Jer Gospodin je naš Pastir, nećemo oskudijevati. Oni koji su prave ovce podložiti će svoju volju pastirovoj volji i potpuno se pouzdati u njegovo vodstvo, i tako se osloboditi te tjeskobne žudnje tako uobičajene među djecom svijeta koja nikada nije zadovoljena, već što više dobiva, to više želi. Gospodinove ovce cijene nebeske stvari više od zemaljskih, i njihove potrebe u tom pogledu su više nego zadovoljene kada prihvate vjerom božansko uvjerenje da „ništa dobro neće uskratiti ovcima koje ne lutaju iz Njegovog stada”. Oni su se odrekli svakog zemaljskog interesa u zamjenu za nebeski, te, shvaćajući svoju vlastitu nedostatnost i nedostatak prosudbe, pouzdaju se u Gospodina da im podari takva iskustva, vodstva, kušnje, poteškoće, blagoslove itd. u ovom sadašnjem životu koji će biti za njihovo najveće dobro, i koji će im omogućiti udio u slavnim stvarima budućnosti na koje su pozvani. Potrebe ove klase nisu one za kojima pogani traže i za koje su zabrinuti i trude se. Oni se u svojim srcima raduju osjećaju izraženom od pjesnika: „Isus je zadovoljio, Isus je moj” (Matej 6:32).

Iako iskustva Gospodinovih ovaca uključuju mnoge kušnje u isušenoj pustinji grijeha, on im milostivo daje iskustva odmora u oazama božanske naklonosti. Ta iskustva nisu uvijek popraćena imunitetom od kušnji, kako bi svijet to shvatio, ali su zasigurno razdoblja odmora i osvježanja – do te mjere da Gospodinove ovce mogu istinito reći da imaju „Božji mir koji nadilazi svako razumijevanje” vladajući u njihovim srcima, unatoč vanjskim kušnjama, poteškoćama, zbunjenostima i nevoljama. Koja od Gospodinovih ovaca nije pronašla takve zelene pašnjake duhovnog osvježanja u svojim privatnim pobožnostima i proučavanjima božanskih stvari? Koja od njih nije iskusila slično osvježanje, odmor i prehranu iz Gospodinove pripreme da njegove ovce ne smiju napustiti zajedničko okupljanje, kao što je običaj nekih – za proučavanje Riječi, za molitvu, za svjedočanstva o Gospodinovoj dobroti i milosrđu? Sve te prilike i privilegije, bilo osobno doživljene ili još uvijek samo u mislima putem tiskanih stranica, pripreme su za ovce od strane velikog Pastira. One ovce koje ne nalaze užitek u takvim privilegijama, blagoslovima i osvježanjima imaju razloga preispitati svoju vjernost u slijedenju Pastirovog vodstva. A one ovce koje, pronasavši takve prilike, odbijaju ih koristiti, tako daju dokaz nedostatka sklada s Pastirovim milostivim namjerama i mudrošću.

„Mirne vode” su u suprotnosti s bujicom planinske padine – mirne, ne u smislu stagnacije, već radije glatkog toka. Na potonjima bi ovce mogle dobiti

odgovarajuće osvježenje. Primjenjujući ovu misao na malo stado, nalazimo da nas veliki Pastir vodi dalje od sukoba svjetovne ambicije, od veličine, moći, bogatstva i časti visoko cijenjenih među ljudima, ali nas ne vodi u stagnaciju – radije nas vodi prema duhovnim ambicijama koje donose sa sobom odmor i osvježenje duše koje se ne može dobiti ni iz kojeg drugog izvora. Potoci Istine i milosti su žive, ali relativno mirne vode. Kao što prorok nagovještava, ovce ih same ne mogu pronaći; da bi ih pronašle, potrebno je vodstvo Duha. Dajmo marljivost njegovom glasu, sjećajući se njegove Riječi – da njegove ovce čuju njegov glas i slijede ga. Razlikujmo, razaznajmo njegov glas, s njegovim istinitim naglaskom, tako različitim od glasa zablude. Prave ovce neće slijediti strance, jer ne poznaju glas stranaca. Ne sviđa im se njegov novčani ton, ili njegov ton svjetovne ambicije, ili njegov svećenički ton, ili njegova kontradikcija duha božanske poruke i metode.

„On obnavlja moju dušu.” Prorok ne ukazuje na obnovu tijela ili fizičkog zdravlja, već na obnovu duše, bića. Neki od Gospodinovih najdragocjenijih svetaca bili su umorni, klonuli i uznemireni – čak je i dragi Otkupitelj klonuo pod svojim križem, i nije bio čudesno sačuvan ili ozdravljen u toj prilici. Primjena prorokovih riječi na kršćansko iskustvo učinila bi da ta iskustva, nazvana obnavljanjem duše ili bića, odgovaraju našem opravdanju za život. Svi naši životi bili su izgubljeni pod božanskom osudom, a vjerom je potpuna obnova ili obnavljanje duše dano vjerniku, kako bi imao nešto za ponuditi u žrtvu Gospodinu, „sveto, ugodno” (Rimljanima 12:1), i da u ovoj službi žrtvovanja može hodati stopama velikog Pastira koji je položio svoj život za ovce. Tako su prave ovce vođene pravim stazama, ispravnim stazama, korisnim za njihov duhovni razvoj, iako često teškim i izazovnim za njih prema tijelu. Ova naklonost, blagoslov i prilika dolaze im ne zbog njih samih ili njihove vrijednosti, već kroz Gospodinovu milost – „zbog njegovog imena”.

Cijeli svijet hoda dolinom sjene smrti. Vrhovi života i ljubavi ostavljeni su od rase prije šest tisuća godina, kada je otac Adam pao iz svoje harmonije s Bogom na razinu grijeha i smrti. Dolina grijeha nosi sa sobom sjenu smrti, kaznu za grijeh. Na širokom putu cijela ljudska obitelj još uvijek hoda; i iako Pastir vodi svoje stado prema gore, i u suprotnom smjeru od svjetskog puta, ipak su, prema tijelu, još uvijek u svijetu, u ovoj dolini sjene smrti. Međutim, prave ovce, čujući glas dobrog Pastira koji je dao svoj život za ovce, naučile su da ne budu nemarne i ravnodušne kao neki, niti da budu u strahu, sumnji i zbunjenosti kao većina. One se, naprotiv, ne boje zla. One doista shvaćaju da je kazna za grijeh na rasi, ali također shvaćaju da je božanska ljubav osigurala otkupljenje.

Shvaćaju da cijeli svijet ide dolje u šeo, u had, ali da je Bog osigurao da će dobri Pastir izbaviti svoje malo stado iz moći groba u Prvom uskrsnuću, i da će naknadno svi koji su u svojim grobovima čuti glas Sina čovječjega i izaći na potpuno, pošteno, razumno i ispravno suđenje – testiranje u vezi s njihovom spremnošću da budu njegove ovce, da ga slijede i postignu vječni život kroz njega. Ovce malog stada ne boje se zla zbog Gospodinove naklonosti, jer je on s njima, na njihovoj strani, i pokazao je svoju naklonost cijenom otkupljenja koja je već plaćena. On je također s njima u svojoj riječi obećanja – u njegovom uvjerenju da smrt neće značiti izumiranje života, već samo, do uskrsnuća, neometan san u Isusu. Kakvo li je onda čudo da ove mogu hodati dolinom sjene smrti pjevajući i stvarajući melodiju u svojim srcima Gospodinu, pozivajući svoje duše sa svim što je u njima da hvale i veličaju njegovo veliko i sveto ime, onoga koji nas je volio i kupio svojom dragocjenom krvlju te nas pozvao u sunasljedstvo s našim dragim Otkupiteljem!

„Njegov štap i palica, oni me tješe.” Kao što je pastirski štap korišten da pomogne ovcima iz poteškoća, da ih brani od premoćnih neprijatelja i da ih ukori kada su nepažljive, i kao što su sve te upotrebe štapa bile u interesu i za dobrobit ovaca, tako je i s Gospodinovim malim stadom, njihovim Pastirom i njegovim štapom pomoći, obrane i ukora. Prave ovce uče voljeti providnosti Pastira i tješe se njima. Znajući Pastirovu moć i njegovu budnu brigu, shvaćaju da sve stvari rade zajedno za dobro njima jer su njegove ovce. Zašto ne bi bile utješene, ojačane i ohrabrene?

Psalam se ovdje odvaja i napušta sliku ovaca i Pastira, usvajajući umjesto toga ilustraciju moćnog gospodara koji širi raskošnu gozbu za svog skromnijeg prijatelja. U starim vremenima aktivno gostoprimstvo značilo je mnogo, a za plemića da primi nekoga kao svog gosta značilo je odgovornost za njegovu sigurnost; i tako misao da smo mi, kao Gospodinov narod, prihvaćeni od njega, smatrani prijateljima te postavljeni da sjednemo za obilnu gozbu, znači da smo sigurni od neprijateljstva onih koji bi nas povrijedili – sigurni od velikog Protivnika i svih zlih duhova na visokim mjestima koje spominje Apostol (Efežanima 6:12) – sigurni sve dok smo pod brigom našeg velikog prijatelja, našeg nebeskog Oca. Blagodati našeg stola mogu doista uključivati neke zemaljske dobre stvari, bolje ili lošije od onih prosječnog čovjeka; ali sve te stvari, kakve god bile, prihvaćene s radošću i zahvalnošću, cijene oni koji ih prepoznaju kao dio blagodati Prijatelja iznad svih drugih.

Svi religiozni ljudi više ili manje tvrde da imaju duhovnu hranu, a različiti dijelovi i frakcije kršćanstva posebno se hvale da imaju mnogo prednosti na svaki način i da su njihovi stolovi prekriveni božanskom istinom, obećanjima itd., hranom od koje tvrde da

dobivaju svoju snagu. Ali kakva raznolikost tih stolova postoji i koliko su različita jela, doktrinalno gledano! Hrana na većini njih čini se da je pokvarena u pripremi. Neka je teška, neka je kisela, a mnogo toga je pljesnivo. Većinom je potekla iz „mračnog doba”, i dragi prijatelji koji sjedaju za te stolove otkrivaju da imaju malo apetita za takvu hranu, i ne krivimo ih. Radije bismo im skrenuli pažnju na velikodušnu, obilnu ponudu božanske Istine koju sam Gospodin dijeli kućanstvu vjere – „stvari nove i stare” – ali sve su čiste, slatke, ukusne i veličanstvene. Ovaj stol je otvoren za sve one koji vole Gospodina svim svojim srcem, umom, dušom i snagom – bolje nego što vole kuće ili zemlje, roditelje ili djecu, muža ili ženu, ložu ili društvo ili sektaški sistem ili sebe.

Je li čudno da oni koji su tako visoko povlašteni od Gospodina, prepoznati kao njegovi gosti i hranjeni za njegovim stolom budu omraženi od neprijatelja? Činilo bi nam se čudnim da nije bilo uvjeravanja samog Učitelja, da će svatko tko živi pobožno trpjeti progonstvo u ovom sadašnjem vremenu, i za ilustraciju toga u Učiteljevom vlastitom iskustvu, da su ga navodno pobožni, utjecajni, veliki i nominalno religiozni progonili do smrti. Stoga nismo iznenađeni što je naš stol postavljen usred neprijatelja koji nas sada okružuju sa svih strana.

Pomazanje glave gosta uljem bilo je dio gostoprimstva u starim vremenima. Antitip toga kod nas je izlivanje Svetog Duha na cijelu ovu klasu – ovo malo stado, tijelo Kristovo, čija je on Glava, Glavni Pastir i Vođa.

Punina čaše, koja se prelijeva, ima dvostruko značenje. To je čaša radosti i čaša tuge, i u oba smisla

se prelijeva. Onaj tko bi sudjelovao u radostima Gospodnjim mora također sudjelovati u njegovoj čaši patnje; moramo trpjeti s njim ako želimo vladati s njim. Ali smatramo da patnje ovog sadašnjeg vremena nisu vrijedne usporedbe sa slavama koje će se otkriti u nama, i stoga smo sposobni radovati se u nevolji, tako da kako se nevolje prelijevaju, tako se i radost također prelijeva, i s Apostolom možemo reći: Radujte se, i opet kažem, radujte se!

Dobrota i milosrđe koje očekujemo s onu stranu zastora već ovdje započinju i stoga ih treba cijeniti. Tko god ne zna ništa o radostima Gospodnjim u sadašnjem vremenu, očito neće biti spreman za radosti Gospodnje u Kraljevstvu, bez obzira na blagoslove i radosti koje može postići pod upravom Kraljevstva tijekom Milenijskog doba. Tada je radost i veselje dano Gospodinovim vjernima, ne kao trenutna stvar povezana s njihovim prvim prihvaćanjem Gospodina i njihovim posvećenjem sebe njemu. Dobrota i milosrđe Gospodnje ne treba gledati kao stvar daleke prošlosti, već ih treba prepoznati i cijeniti kao stvar sadašnjosti. Dan za danom Božja dobrota i milosrđe prate nas, osvježavaju nas, jačaju nas i blagoslivljaju nas.

Najviša nada kojoj se usuđujemo težiti je konačno jedinstvo s našim velikim Pastirom, našim nebeskim Ocem, i dobrim Pastirom, njegovim Sinom, u nebeskom stanju, u kući našeg Oca na visini – jednoj palači ili razini koja je namijenjena za malo stado, odvojeno i različito od palače ili razine predviđene za klasu obnove Milenijskog doba. Kraj svih naših najviših ambicija bit će postignut, i daleko više od toga, kada budemo poput našeg Gospodina, vidimo ga kakav jest i dijelimo njegovu slavu u Očevoj kući.

„VINO JE PODRUGLJIVAC”

— Izreke 20:1; 23:20,21, 29-35. — 22. studenoga. —

U ovoj lekciji vino personificira alkohol, koji na ovaj ili onaj način ismijava svakog čovjeka koji postane njegov prijatelj i pratilac. Shvaćajući to, sigurno je istina da „Tko god je zaveden time, nije mudar.” Očito je da mnogi iz naše rase nisu mudri, jer su milijuni tako zavedeni, unatoč ilustracijama koje imaju na svakom koraku o prevarenim prijateljima vina, uništenima društveno, moralno, fizički i financijski.

Ministarstvo rada u Washingtonu nedavno je izdalo bilten koji prikazuje rezultate koje su poslodavci u raznim industrijama u Sjedinjenim Državama dali u vezi s navikama pijenja svojih zaposlenika. Od sedam tisuća poslodavaca koji su odgovorili na pitanje da li, prilikom zapošljavanja, diskriminiraju muškarce koji piju, četiri tisuće i četiri stotine odgovorilo je potvrdno, a samo tisuću šesto negativno. Rezultati podijeljeni prema industrijama su sljedeći:

Diskriminirani u odnosu na nediskriminirane

Rudarstvo ... 56 posto / 44 posto

Poljoprivreda ... 72 posto / 28 posto

Proizvodnja ... 79 posto / 21 posto

Trgovina ... 88 posto / 12 posto

Transport ... 97 posto / 3 posto

Oko dvije tisuće poslodavaca zabranilo je bilo kakvu upotrebu alkoholnih pića zaposlenicima određenih razina, a tisuću i petsto zabranilo je to kada su zaposlenici na dužnosti. Citiramo:

„Vrijedno je napomenuti da su razine poslova u kojima poslodavci zahtijevaju da se ne koristi alkohol uvijek one koje podrazumijevaju odgovornost. Na primjer, u poljoprivredi su to bili predradnici, upravitelji itd., koji su morali biti apstinenti; u proizvodnji su to bili inženjeri, ložači itd.; u prijevozu su to bili vlakovođe, vozači tramvaja itd., kondukteri i slično. Može se primijetiti da najorganiziranije

djelatnosti pokazuju najveću sklonost zabranjivanju upotrebe alkohola. Željeznice, na primjer, stoje na vrhu popisa, dok je poljoprivreda gotovo na dnu, iako je osjećaj umjerenosti među poljoprivrednicima znatno jači nego među upraviteljima željeznica.”

Pitanje alkohola čini se manje kao spor oko mudrosti opijanja i njegove neisplativosti, a više kao pitanje osobne slobode. Ljubav prema slobodi rođena je u svakom čovjeku, bez obzira koliko inače bio izopačen, a ipak se ne može osporiti da se sloboda može pravilno koristiti samo pod savršenim uvjetima ili pod ograničenjima. Kad bi svi ljudi bili savršeni, mentalno uravnoteženi i bez izopačenih apetita, i kad bi okolina bila savršena, ne bi im trebala nikakva ograničenja, iako bi i dalje bili podložni božanskim zakonima. U sadašnjim nesavršenim uvjetima svi ljubitelji slobode trebali bi cijeniti nužnost samokontrole, ograničenja slobode – posebno oni koji su, kao Nova stvorenja, dragovoljno stavili sebe pod božansku pouku. Čak i oni koji osjećaju najveće moguće povjerenje u svoju snagu volje trebali bi se sjetiti da volja postaje jača vježbanjem u suprotnosti, i da tamo gdje nije aktivno angažirana, navika je sklona zamijeniti je i postati gospodar. Nadalje, s obzirom na veliki dio ljudske obitelji koji je priznat kao slab u snazi volje i samokontroli, i shvaćajući snagu primjera na takve, oni koji se osjećaju snažnima, u mjeri u kojoj vole svog bližnjeg kao sebe same, bit će skloni odreći se korištenja sloboda koje bi mogle spotaknuti njihove slabije bližnje.

Jedan poznati pisac je rekao:

„Moj čitatelju, pazi se navike! Navika je najznačajnija riječ u hrvatskom rječniku. Neka umjetnik naslika tu riječ vatrenim slovima i objesi je na zidove tvoje sobe, gdje će tvoje oko uhvatiti njezinu poruku kad se povučeš i gdje će te ponovno pozdraviti s izlaskom sunca. Gledaj je dok se duboko ne ureže u svetište tvoje unutarnje biti, baš tamo gdje svjetiljka života može baciti svoje crvenkasto svjetlo na nju. Navika će biti tvoja kletva ili blagoslov; ili će te osvojiti ili će ti omogućiti da osvojiš. Danas te pretvara u ulizicu ili princa slobode. Danas ili okivaš svoju dušu okovima tuge ili gradiš kočiju koja će te odvesti u nebo. Dobre navike su jednako moćne za emancipaciju kao što su loše za ropstvo i tugu. Čovjek može odlučno formirati navike čistoće, poštenja, vjernosti, sve dok ne počne disati zrak božanstva kao svoj prirodni zrak; – kao što na kraju postaje stručnjak i majstor u melodiji, kroz godine neumoljivog vježbanja.”

Moć navike je nesumnjivo velika, bilo za dobro ili zlo, ali ne zaboravimo da ljudska volja, koliko god jaka ili uporno vježbana, može postići svoj najviši domet i najpovoljnije rezultate samo kada je stavljena pod učeništvo Kristu – da bude poučena od Boga.

Christian Endeavor World daje sljedeće informacije o upotrebi alkohola u raznim civiliziranim zemljama. Iz ovoga se čini da, iako je navika konzumiranja alkohola dosegla strašne razmjere u ovoj zemlji i uništava milijune života godišnje, Sjedinjene Države su ipak na petnaestom mjestu na popisu. Zahvaljujemo Bogu što nije gore, a ipak čeznemo za vremenom kada će naša molitva, „Neka dođe Kraljevstvo tvoje, neka bude volja tvoja na zemlji,” biti uslišena uspostavom Milenijskog kraljevstva pod kojim će Sotona biti vezan, i sve potrebne restrikcije će biti uvedene, s namjerom da se svijet čovječanstva podigne posvuda i dovede do spoznaje spasenja koje je omogućeno svima kroz smrt dragog Otkupitelja. Citiramo:

„Nedavno objavljena tablica koja prikazuje količinu svih vrsta alkohola konzumiranih po glavi stanovnika u dvadeset i tri nacije, baca zapanjujuće, ali ne i iznenađujuće svjetlo na mnogo spominjanu komercijalnu invaziju europskih tržišta od strane Amerike.

„Na vrhu ovog popisa nacija, najtežih po konzumaciji alkohola u svijetu, nalazi se Argentinska Republika. Odmah iza nje slijede Francuska, Italija, Belgija, Njemačka, Austrija, Velika Britanija, – nacije koje najviše osjećaju komercijalnu agresivnost Sjedinjenih Država. Petnaesta na popisu su Sjedinjene Države, komercijalni rival čiji uspjeh uznemiruje cijelu Europu. Drugim riječima, razlika između uspješne konkurencije i neuspjeha uglavnom leži u razlici između 6,4 galona čistog alkohola u svim vrstama pića konzumiranih po glavi stanovnika u Francuskoj, 2,63 u Njemačkoj, 1,96 u Austriji, 3,47 u Belgiji, 2,52 u Velikoj Britaniji i 1,26 u Sjedinjenim Državama.

„Na nedavnom sastanku u Birminghamu, Engleska, na kojem je govorio nadbiskup Canterburyja, predsjedavajući, gospodin Edwin Smith, rekao je: – 'Kad bismo trošili na alkohol isto po glavi stanovnika kao Amerika, naš račun za piće bio bi oko 66.000.000 funti manji nego što je sada. Ne možemo uspjeti komercijalno dok smo na ovaj način hendikepirani za četrdeset osam posto.'”

Mudri čovjek ne kaže da umjerena upotreba alkoholnih pića donosi jad, tugu, svađe, pritužbe, rane, crvenilo očiju itd., i ne trebamo dodavati njegove riječi. Međutim, trebamo se sjetiti da oni koji dugo ostaju uz vino vjerojatno dođu do tog stanja kroz naviku, da većina njih započinje sa strahom od posljedica i namjerom da postanu samo umjereni pijanci. Čuvajmo se ropstva navike! Čak ni snaga i težina izuzetno velikih i dragocjenih obećanja nisu dovoljne da zadrže naše pale apetite tamo gdje se stalno hrane i gdje se kuju lanci navike; stoga je mudrost poticaja da skrenemo pogled s glatko tekućeg vina, da usmjerimo svoju pažnju i misli u nekom drugom smjeru, znajući da je vino podrugljivac, i da

što god obećavalo od nagrada i blagoslova pri našem prvom susretu, „na kraju grize kao zmija i peče kao guja.” Njegova je sklonost općenito iskriviti prosudbu, tako da oči vide čudne stvari, kao u delirium tremens, a srce izgovara kroz usta izopačene stvari. Sigurno je da nova priroda ne bi mogla napredovati u takvim uvjetima, koji čak i dalje izopačuju staru prirodu. Stoga, svako Novo stvorenje mora se čuvati ovog zavodljivog utjecaja i vjerno mu se oduprijeti, kako bi osiguralo svoj poziv i izbor.

Oni koji popuštaju navici pijenja postaju pijani, nemarni, kao da čovjek legne spavati u moru i ne očekuje da će se utopiti, ili kao da legne na vrh jarbola i ne očekuje da će pasti i ozlijediti se. Takvima je na kraju jedina poželjna stvar zaborav, biti glupo neosjetljiv na prijekore prijatelja i udarce neprijatelja. Budna ideja čini se da je tražiti daljnje opijanje.

Poznati radnik na polju umjerenosti, kada su ga zamolili da se obrati nedjeljnoj školi, želio je istaknuti činjenicu da pijanci budućnosti moraju doći iz redova današnjih dječaka. „Dječaci,” rekao je, „ovi muškarci koje vidimo svuda oko nas na ulici, u trgovinama, u ovoj crkvi, stare i slabe i prije ili kasnije će umrijeti. Tko će zauzeti njihova mjesta i biti tada muškarci?” Nakon trenutka stanke odgovorili su, „Mi dječaci.”

„Vrlo točno,” odgovorio je govornik. „Sada, dječaci, svi ste vidjeli muškarce koji su previše pili, – pijance ih zovemo. Nakon nekog vremena i oni će umrijeti. Sada, dječaci, recite mi tko mislite da će zauzeti njihova mjesta i biti tada pijanci?” Odmah je stigao odgovor, „Mi dječaci!”

Nepromišljeni odgovor uzburkao je cijelu školu. Može li u tome biti istine? Nažalost, da – ne za sve ove dječake, ali za neke od njih.

S ovom mišlju na umu, koje dijete Božje bi moglo biti ravnodušno prema svom primjeru i pouci svim dječacima na koje ima bilo kakav utjecaj; kako pažljivo bi vlastite dječake trebalo voditi, savjetovati, pomagati u formiranju ispravnih principa, ispravnih navika.

Jednog dana nekoliko mladića sjedilo je oko vatre u čekaonici engleske željeznice, razgovarajući o društvu potpune apstinencije. Tada je ušao policajac sa zatvorenikom u lisicama. Slušao je razgovor mladića, ali nije dao nikakvo mišljenje. Gospodin McDonald, evandeoski propovjednik, također je bio u prostoriji, i čuvši što mladići govore, prišao je policajcu i glasno rekao: „Molim vas, gospodine, što imate reći o umjerenosti?” Policajac je odgovorio: „Pa, sve što imam reći je da nikada u životu nisam odveo apstinenta u zatvor York Castle, niti u Wakefield House of Correction.”

